

Esimene peatükk

Charlotte Fraser, kes polnud oma elus veel mitte kordagi lihtsalt kuskilt minema kõndinud, seisis The Old Officers' Clubi raske puust ukse najale toetudes. Talle ei läinud korda lekkivast vihmavee-
rennist pladisev vesi, mis pritsis ta kallile, samal hommikul ostetud mustale kleidile, ega see, et ta täiuslik föönisoeng läheb tuksi. Talle ei läinud korda, et oli mantli garderoobi varna rippuma jätnud. Ta teadis raudkindlalt vaid ühte asja: ta ei lähe mitte mingi hinna eest tagasi St George'i konverentsisaali, kus Happy Holsteini piimafarmi omanikule ja tema taluõue paigutatud jäätisekokteilimasinale antakse parasjagu üle Šotimaa aasta turismiuuendaja auhind.

Asi polnud selles, nagu olnuks tal midagi konkreetset lehmade või siis piimakarjakasvatavate vastu. Ta oli üles kasvanud maal, ümbritsetuna mõlemast. Kuid ta oli auhinna-
tseremoonial tund aega vapralt vastu pidanud, viisakas naeratus näole tardunud, ja võitjate väljakuulutamisel õigel hetkel plaksutanud. Ta oli mananud näole igati sündsä ilme – väljendades tänulikkust nagu ebaõnnestunud Oscarile kandideerija –, kui tema õitsval järjel firma Applemore'i Puhkemajad oma kategoorias teise koha saavutas. Seejärel oli ta ürituse vaheajal arendanud viisakat vestlust mitme inimesega, kellest ühelgi polnud midagi huvitavat öelda. Ta oli ringi vaadanud ja seltskonda silmitsenud: kõik hoidsid käes klaasi, pöselihased krampis naeratusest, mida nad olid pidanud liiga kaua näol

hoidma. Siis jõi ta põhjani lahtunud džinni ja toonikuga klaasi, mille sisu kiiresti sulav jää veel hullemaks muutis, ja valmistus ürituse teiseks pooleks oma kohale tagasi minema.

Kui mikrofon laval taas sisse lülitati, tõi see kuuldavale kileda kiljatuse. Taustapildiks olnud tavaline postkaardi-ülesvõte kanarbikunõmmel seisvast mägismaade lehmast asendus üritust spondeeriva suurfirma Barton Gangeri sireda ja eksklusiivselt mõjuva logoga. Charlotte oli baari minnes nende lauda märganud: kolm karjääri nimel punkte teenivat elegantses rätsepatööna valminud ülikonnas meest. Nad istusid ja laiutasid, toolid lauast eemale lükatud, jalad meheliku domineerimise märgiks mugavalt harkis. Kui kõigil teistel laudadel oli üks pudel võrdlemisi keskpärast supermarketi kvaliteediga punast ja teine valget veini, hakkasid nende omal silma kolm pudelit šampanjat ja kallihinnalise välimusega lilleseade. Ta üritas end parasjagu ühest kõrge seljatoega toolist mööda manööverdada, kui üks pintsaklipslastest tõusis, oma tooli järsult mööda poonitud põrandapinda tahapoole nihutas ja talle põlve pihta tubli obaduse andis. Charlotte kiljatas valust.

„Vabandust, ma ei pannud teid tähele.“ Süüdlane pöördus üle oma kallis ülikonnas öla Charlotte'i poole vaatama ja naine ahmis hetkeks õhku, kuna mees mõjus keskkonda täiesti sobimatuna: pikka kasvu, pisut sassis tumeda juuksepahmakaga, mis langes päevitunud laubale. Ta püüdis rahulikuks jääda.

„Pole hullu.“ Sõnad kõlasid vaiksatusena.

Mehe suunurgad kaardusid pisut ja ta vaatas naisele silma. Tema enda silmad olid sügavpruunid ja neis kilgendas ulakas säde, tekitades tunde, et nende omanik lausa otsib pahandust. Charlotte'i süda kloppis rinnus ning ta langetas ruttu pea, liikus edasi ja tõrjus kanget tahtmist ringi pöörata ja veel kord mehe poole vaadata, veendumaks, kas viimane on tõepoolest nii nägus, nagu talle oli tundunud.

Ta pöördus tagasi oma kohale laua taga ja võttis vastu tahtmist istet punetava näoga Aberdeenist pärit meesterahva kõrval. Mehe kikilips oli juba väheke viltu ja pintsak kiskus kaenla alt.

„Klaasike punast, proua?“ Ta naeratas tiiraselt ja paljastas seejuures hambad, mille vahele oli kinni jäänud midagi rohelist. Ta hingeõhk lehkas küüslaugu järele ja mees nihutas oma tooli Charlotte'ile pisut lähemale, nii et ta reis riivas naise oma. Charlotte omakorda nügis põgeneda proovides oma tooli külje suunas kaugemale. Mees oli ilmselgelt vaheajal kõvasti suupisteid pruukinud. Kui ta ettepoole naaldus, et jook naisele ulatada, suutis ta samal ajal jälle oma tooliga talle lähemale imbuda. Charlotte omakorda nihutas end taas veidi kaugemale. Sama tempoga jätkates oli oodata, et ta maandub peagi paremal käel istuva mehe eest hoidumiseks vasakul istuja süles, ja see töötas endaga üksjagu lisasekeldusi kaasa tuua. Vasakpoolne mees pöördus jutu alustamiseks tema poole. Ja siis naisel plahvatas. Inimesed, kes väitsid, et head asjad juhtuvad siis, kui oma mugavustsooni piiri nihutame, ei pidanud teps mitte seda silmas. See *ei olnud* ohtliku elu elamine.

„Suur tänu teile täna õhtul siia tulemast,“ kuulis ta häält laval ütlemas ja samal hetkel võttis põgenemisinstinkt üle. Kui ta kohe plehku ei pista, on ta teadmata ajaks löksus. Tal jäi vaid teeselda, et peab reageerima kiirele telefonikõnele või midagi sellist. Ta otsis telefoni kotist välja ja toksis vaevatud ilmega rõhutatult ekraani, et siis oma tool lauast eemale nügida ja jalga lasta.

„Kuhu nüüd?“ Punetava näoga mees näis nõrdimust tundvat.

„Pean kähku helistama,“ sosistas Charlotte, manades näole ilme, mis loodetavasti peegeldas segu paanikast ja kahetsusest.

Tal jäi vaid ruumi ühest otsast teise liikuda, ja suure puust ukse taga ootaski teda vabadus.

„Vabandust,“ pomises ta toolide vahelt läbi põigeldes ja püüdes etteheitvaid muhatusi eirata. „Väga vabandan,“ ütles ta telefoniga vehkides taas ja taas, tehes näo, nagu oleks tegemist mingi eriloaga pagamiseks.

Turvamees oli tema laudade vahel manööverdamist märganud. Mees osutas peaga küljeukse suunas, pilgutas lähenejale vandeseltslaslikult silma ja nihkus diskreetselt kõrvale, haarates käega lingist, nagu valmistudes teda viimasel hetkel välja laskma. Kostis naeru ja Charlotte tundis põski roosaks tõmbumas, tajudes, et inimesed tema ees oleva laua taga olid poolenisti tema poole vaatama pöördunud. Ta oli kahe tooli vahele takerdudes sunnitud hetkeks hoogu maha võtma.

„Paistab, et mul läheb uut kõnekirjutajat vaja.“

Naine tardus paigale ja pööras pilgu lava suunas, kus ta teadis – veel enne, kui nägi – seismas kõnelejat, kelleks oli seesama ülikonnas kaunismees, kes oli talle enne tooliga jala pihta paugu pannud. Ta tumedate silmade pilk peatus naisel. Mees kergitas kulmu ja enne, kui Charlotte pea langetas, viimase kahe laua vahelt läbi lipsas ja uksest välja sööstis, jõudis ta näha põgusat muiet ta huultel.

Sama päeva hommikul oma väikesest Šoti mägismaal asuvast Applemore'i külast lahkudes polnud ta kavatsenud auhinna-tseremoonialt kiiresti ja salaja plehku panna. Seda kavatsedes oleks ta a) mantli kaasa rabanud ja b) jalg lasknud vaheajal, mitte siis, kui kogu ruumi kõige kenam mees kõnet pidama hakkas.

Applemore'i Puhkemajade nominatsiooniteate saabudes oli ta esimese asjana tundnud vajadust laua taha istuda ja koostada nimekiri kõigist vajalikest toimingutest, sest nimekiri aitab alati järke pidada. Teisele kohale jäi kerge paanika selles osas, mida selga panna; ta polnud ammu külast ja selle ümbrusest kaugemal käinud ja tema garderoobi kuulusid ainult teksad (suvel poolde sääرده ulatuvad, mida täiendasid plätud, ja talvel pikad, mida ta kandis kulunud DuBarry saabastega) ning mugavad pluusid (suvel käised üles, talvel alla kääritud ja vest kõige peal).

„Ühesõnaga, asi on järgmine,“ oli ta parem käsi Fiona öelnud, ise lõuga pihule toetades ja teda mõtlikult silmitsedes, kui nad Applemore'i talupoe kohvikus istusid. „Meil on nimekiri asjadest, mida teha; nimekiri asjadest, mida teha siis, kui miski viltu läheb; nimekiri asjadest, mida teha siis, kui esimeses nimekirjas loetletud asjad tehtud saavad, ja nimekiri inimestest, kelle poole pöörduda, kui miski peaks katki minema.“

Ta oli murdnud sarvesaia küljest palakese ja seda enne suhu pistmist imetlusega silmitsenud. Saiaraasukesed pudenesid ta kampsunile ja Charlotte surus alla kanget kihku need maha pühkida. Fiona oli õndsas teadmatuses edasi söönud.

„Mida sa sellega öelda tahad?“ Charlotte heitis talle tasa-kaaluka pilgu, lükkas juuksesalgu kõrva taha ja kergitas pead.

„Ma juba tean seda kõike. Sa oled kontrollihull ja täitsa võimalik, et ka psühhopaat. Vean kihla, et kui me täidaksime mõne selleteemalise internetiküsimustiku, saaksid umbes üheksakümne viie protsendilise tulemuse.“ Fiona tühjendas suhkrupaki kohvitassi, segas ja limpsis seejärel hajameelsel ilmel lusikat. Ta vedas sõrmedega läbi oma lühikeseks lõigatud halliseguste juuste, nii et need turri tõusid; käsitsi valmistatud sõrmused sillerdasid vesisevõitu kahvatus päikesevalguses.

„Need internetiküsimustikud on sinu jaoks kinnisideeks saanud.“ Charlotte märkas poe teises otsas oma õde Pollyt, kelle süli oli täis punutud korve. Need pidi riulitele seatud väljapanekut värskendama. „Põhjalikkuses pole midagi halba.“

Polly kergitas nende suunas tervituseks kulme ja kadus siis poe taha väiksesse laoruumi.

„Sa pole põhjalik, sa oled maniakaalne.“

„Kas ikka olen?“

„Jaa, oled küll. Mel aitab mind külaliste vahetustega ja kõik on kontrolli all.“ Mel oli Fiona kallim, kunstnik, kes maalis kauneid mägismaateemalisi akvarellminiature. Kui kõrghooajal oli majades palju rahvast, oli ta tihti nende koristamisel abiks.

Charlotte heitis pilgu aknast välja ja silmitses laugelt männimetsa suunas kulgevat karjamaalappi. Ta tegi hullupööra tööd, piirdumata seejuures ainult puhkemajade äripoollega; ta kääris ka käised üles ja lõi kaasa endiste farmitöölise majade renoveerimise igas etapis. Fiona oli tema jaoks suurepärase partner: rahulik ja muretu, sellal kui Charlotte kippus olema pinges ja üksikasjadele keskendumas. Samas oli raske ohje korrakski käest anda ja loota, et kõik kulgeb sujuvalt. Ta polnud nii kaua puhanud, et oli unustanud, kuidas enda välja lülitamine käib.

„Sa ise ütlesid hiljuti, et oled otsustanud uutest võimalustest kinni haarata ja hakata ohtlikult elama.“ Fiona silmitses teda teraselt.

Charlotte ohkas vaevatult. „Ma ei mõelnud seda tõsiselt. Ma olin enne kaks klaasi veini ära joonud.“

Fiona silmad tõmbusid pilukile. „Ma tean, et sinu meelest olen ma igasugu kõnekäändude ja sügavate mõtteterade järele hull, kuid kliše on saanud klišeeks just nimelt seetõttu, et see peab paika.“

Charlotte ägas. „Hea küll.“ Ta naaldus tooli seljatoele ja põimis käed rinnale vaheliti. „Ma sõidan Edinburghi, naudin elu ega mõtle vahetpidamata sellele, mis siin toimub. Oled rahul?“

„Jah. Ma tahan, et sul oleks koju tulles mulle midagi huvitavat rääkida.“

Charlotte krimpsutas mõtlikult nägu. „Kas sellest ei piisa, kui ma sulle lihtsalt Edinburgh Rocki komme toon?“

„Neid tahan ma kahtlemata ka. Aga palun keri nüüd minema ja lase mul toimetama hakata. Nether Glentonis on poole tunni pärast varajast saabujat oodata.“ Fiona lonksas kohvi.

Polly astus taas uksest sisse, seekord süles virn kaste. Ta kukutas need kassa kõrvale põrandale ja pöördus naeratades eakat paari teenindama. Charlotte tundis neis ära ühe oma puhkemaja külalised ja kiirustas neile lehvitama. Mees haalas punutud poekorvi letile ja vangutas pead, ise omaette naerda mügistades, sellal kui ta naine veel midagi juurde krabama kiirustas. Talupood avaldas sageli inimestele sellist mõju: kõik läksid ühte asja ostma ja avastasid end lahkumas terve kuhja seal pakutavate kohalike kaupadega.

„Ehk peaksin siia jääma ja veenduma, et neil on olemas kõik, mida nad ...“

Fiona sundis ta tungiva tõreda pilguga vaikima ja Charlotte pani suu ruttu kinni, silmad koomiliselt pärani, rõhutades nii, et ta ei tee enam piiksugi. Ta jõi kohvi ühe lonksuga lõpuni, kummardus siis üle laua ja üritas märkmikku enda kätte napsata.

„Mulle meenus üks asi, mis jäi nimekirja panemata.“

Fiona urises kurjalt ja haaras selle enda kätte, et siis sellega lõbustatud ilmel vehkida. „Kõik on kontrolli all, ma luban sulle,“ sõnas ta kindlalt. „Mine ja lahuta väheke meelt.“

„Ei usu hästi, et mägismaa ettevõtlusauhindade üleandmise üritus eriliseks meelelahutuseks kujuneks.“

„Mine tea, sa võid veel üllatuda.“ Fiona asetask märkmiku ta haardeulatusest eemal lauale.

Charlotte kortsutas kulmu ja lasi peast läbi nimekirja kahe kodust eemal viibitud öö tarbeks kaasa pakitud asjadest. „Äkki tõesti.“

Nad läksid välja, kus ta Land Rover oli juba sõiduvalmis ja ootas. Kevadpäev oli karge ja päikeseline ning nartsissid õõtsusid tuules. See tuletas talle meelde ...

„Ma pean lillekastide jaoks lillesibulaid tellima,“ alustas Charlotte.

Fiona vehkis rusikaga. „Marss minema! Ära tule siia tagasi enne, kui oled natukenegi seignud.“

Teine peatükk

Uks, mille vastu Charlotte toetus, tegi kerge jõnksu. Tahtmata selle avanedes pikali kukkuda, pidi ta sammu kõrvale tegema ja leidis end täpselt pea kohal kerkiva varikatuse servast kosena voolava vihmavee alt seismast. Külma nire valgus ta laubale ja nõrgus mööda ninaotsa alla. Ta tõmbas käeseljaga üle näo. Siia maani ei olnud selles seikluses küll midagi eriti vaimustavat.

„Tere taas,“ ütles sügav hää. Charlotte pööras end ringi ja hääle omanikku ära tundes käis ta sisemusest läbi jõnksatus. „Tõepoolest,“ tähendas mees pead kuklasse kallutades ja ilmale vihjates, „ma saan suurepäraselt aru, miks te eelistate mu kõne kuulamise asemel siin vihma käes seista.“

Muidugi mõista. Kõigist maailma inimestest pidi see olema just tema.

„Selles ei ole midagi isiklikku,“ alustas Charlotte, kuid mees vaigistas teda käeviipega.

Ta vangutas naeratades aegamisi pead ja vaatas naisele oma tumeda šokolaadi tooni sügavate silmadega otsa. Neid ääristasid kõige pikemad ja tumedamad ripsmed, mida Charlotte iial näinud oli. Sekund hiljem pööras ta pilgu raskustega kõrvale, kuid mitte enne, kui oli tajunud nende vahel kerget keemiavirvendust. See lõi ta täiesti rööpast välja ning ta kiirustas märga juuksesalku kõrva taha sättima ja põrandale vahtima.

„Ma oletan, et teil on õhtuks oluliselt põnevamad plaanid?“

Charlotte avas suu ja pani selle siis jälle kinni. „Ma ...“ Ta vaatas mehele otsa. „Tegelikult mitte. Ma pean lihtsalt välja mõtlema, kuidas tagasi oma hotelli pääseda.“

„See võib arvatust raskemaks osutuda. Niipea kui Edinburghis teeremondiga ühele poole saadakse, lähevad nad lihtsalt tagasi algusesse ja hakkavad aga jälle pihta.“

Charlotte masseeris käsivarsi.

„Teil on külm.“

„Mul pole häda midagi,“ valetas Charlotte. Oli märtsikuu ja tuul lausa lõikav. Tänav paistis täiesti suletud olevat – mis pagana moodi tal õnnestuks veel märjemaks saamata taksose pääseda?

„Nagu kuulukse, on tänapäeval takso saamine aina raskem ja raskem,“ tähendas mees ta mõtteid lugedes. Ta otsis taskust telefoni ja tippis sinna lühikese sõnumi, vaatas siis korra kulmu kibrutades ekraani ja tõstis pilgu. „Vabandust, ma ei tahtnud ebaviisakas olla. Mul on oma autojuhiga probleeme.“

Autojuhiga? Charlotte silmitses teda hetke silmanurgast, püüdes hinnata, kui peenest seltskonnast täpselt too pärit võiks olla. Tundus täiesti kurbnaljakas, et tema oli üles kasvanud hiiglaslikus mõisahäärberis – Applemore meenutas miniatuurset Disney lossi, mis tähendas, et kõik eeldasid neid automaatselt rahas suplevat –, kuid tema perel polnud sama hästi kui üldse raha olnud ja majas oli olnud pidevalt kohutavalt külm. Seda meest paistis eluaeg keegi ette ja taha teenindanud olevat. Kostis kõuekärgatus ja Charlotte taganes automaatselt sammukese võrra, riivates seejuures mehe tugevat käsivart. Too tippis endiselt midagi telefoni, otsmikul sügav kurd ja silmad mõttesse vajunult pilukil. Charlotte heitis pilgu vihma-sele tänavale ja mõtles, mis valemiga ta ilma alajahtumiseta tagasi hotelli jõuab. Midagi polnud parata – tal tuli Princes Streeti kaugemasse otsa lihtsalt kõndida.

„Vabandust, et ma teie kõne ajal nii ebaviisakas olin,“ ütles ta nina otsast järjekordset vihmapiiska maha pühkides ja vaimu pikaks ebameeldivaks teekonnaks valmis pannes. Vähemalt on tal hotelli tagasi jõudes võimalik kuuma duši all käia ja toateenindusest midagi süüa tellida. Ta kõht hakkas sellele mõeldes korisema.

„Pole hullu. Me lihtsalt tuleme kohale ja täidame oma rolli suursponsoritena. Suurem osa inimesi ootab auhindade väljakuulutamise ja kõnede läbisaamist, et siis tasuta alkoholi kaanida ja kilode kaupa suupisteid vitsutada.“

Charlotte naeratas. „Noh, midagi niisugust ma vähemalt ei teinud.“

„Paistab nii. Teie eelistasite siia alla tulla ja vihma käes seista. Annan ürituse korraldajatele kindlasti teada, et teie käest saavad nad hindeks ühe täрни.“

Charlotte vaatas hambaid huulde surudes taas mehe poole. Too oli täiesti jaburalt hea väljanägemisega: pikkuse poolest meeter üheksakümne kanti, lai u õlgu katmas tume ülikond, mis polnud kindlasti pärit valmisriiete kauplusest, pähkelpruunid juuksed ümbritsemas nägu, mis oli oma jume saanud suusamäelt või troopiliselt talvepuhkuselt.

„Vabandage mind,“ ütles ta, kui ta telefon helisema hakkas. „Õhtust, George. Mis toimub?“

Charlotte mudis taas käsivarsi ja üritas sooja saada. Järgmine kord maalt linna seiklema tulles võtab ta vihmamantli kaasa.

„Selge. Ei, ära muretse, ma mõtlen midagi välja. Jah, sobib. Ära põe.“ Ta vaatas kella – see oli massiivne ja kindlasti tervet varandust väärt. Siis heitis ta pilgu teisele poole tänavat, kus õhtuses pimeduses kumasid baari soojad ja kutsuvad tuled. Charlotte vaatas, kuidas ta enne rääkima hakkamist olukorda hindas.

„Ilmselgelt on tegemist liikumisprobleemidest kantud õhtuga. Mu autojuht on pigis – katkine rehv – ja ma küll ei tea, mida teie asjast arvate, aga mul on siin vihma käes lõdisemisest villand. Niisiis, kuidas oleks – sooviksite ehk ühte jooki?“

Mõistlik, väljapeetud, kõike muud kui riskialdis Charlotte hakkas juba ütlema, et ta ootab parem takso ära, kuid siis meenus talle Fiona soovitus veidigi ohtlikult elada ja viimaks mugavustsoonist välja astuda.

„Ma kinnitan, et olen igati auväärne kodanik. Tähendab,“ mees osutas peaga klubi ukse poole, „kui te sinna tagasi lähete, siis leiaksite kindlasti arvukalt inimesi, kes oleksid valmis mulle iseloomustust andma. Ainult olgu öeldud, et see võib tähendada mõnegi igava ettekande kuulamist.“

Mehest õhkus muretut enesekindlust, mis käib kaasas raha, eesõiguste ja välimusega. Ta teadis, et talle ei öelda ära. Temast jäi selline mulje, et ta saab alati kõik, mida tahab. Charlotte raputas pead. „Saame ilma iseloomustuseta hakkama. Kui ma peaksin valima hullumeelse kirvemõrtsuka ja sellel üritusel edasi passimise vahel, siis langeks mu valik kirvemõrtsuka kasuks.“

„Teie õnneks jätsin ma oma kirve täna koju.“ Mees nõõpis pintsaku lahti ja Charlotte'i silmad venisid ta särgi alt paistvate laiade õlgade ja tugevate lihaseliste käsivarte piirjooni nähes suureks. See mees ei vajanud hea välimuse saavutamiseks rätsepaülikonda. „Aga võtke mu pintsak. Palun.“

Ta libistas selle naise õlgadele ja viimast ümbritsesid tema keha soojus ja odekolonni puidune lõhn.

„Aitäh teile.“

„Puhas rõõm. Ma soovitaksin jooksmist, aga neid kontsi arvestades ehk siiski mitte.“ Mees pööras pilgu Charlotte'i jalgadele; seda tehes libisesid ta silmad laisalt mööda naise keha alla, pannes ta põsed õhetama. Ta pakkus naisele

oma käsivart. „Lihtsalt infoks, siin on turvakaamerad,“ ta osutas varikatuse servale, „ja ma näen ühte ka laternaposti küljes, niisiis jääb kõik kaamerasse, kui teiega peaks midagi hirmsat juhtuma.“

„Seda on hea teada,“ vastas Charlotte kuivalt.

„Ma kinnitan, et mul pole kommet kauneid neide nüristavatelt turismiauhindade üritustelt minema meelitada,“ ütles mees, kui nad liikluses tekkinud vaikusehetke kasutades üle tänava kiirustasid.

Charlotte oli taas pimeduse eest tänulik, kuna puna, mis oli jõudnud ta põskedelt just hajuma hakata, oli tagasi. Ta oletas, arvestades mehe välimust ja muretut enesekindlust, et asi oli suisa vastupidine.

Mees astus sammukese tahapoole ja vabastas Charlotte'i küünarnuki, et lasta tal enda ees rahvast täis baaris valitsevasse möllu astuda. „Vabandust, ma oleksin pidanud end tutvustama. Mina olen Rob.“

Robi kallist ülikonda märganud baarmen noogutas talle kerge ükskõiksusega ja naeratas seejärel naise suunas. Ülejäänud kunded olid hästi riietatud ja kenasti klanitud. Tema nägi välja nagu märg uppunud rott.

„Lottie,“ ütles Charlotte hetkelise mõtlemise järel.

„Lottie,“ kordas Rob. „Kena nimi. Seal akna all on üks laud. Võta istet ja ma tellin meile mõned joogid.“

Charlotte, kes oma mõnevõrra kohatut välimust tunnetas, sättis end veeauruga kaetud akna alla istuma ja jäi vaatama, kuidas piisad niredeks koondudes mööda klaasi alla voolavad, tuues nähtavale kitsaid sametise pimeduse ja säravate tänavalaternate valguse ribasid. Ettekandja tuli šampanjapudeli ja kahe pokaaliga.

„Las ma tegelen sellega ise,“ poetas Rob neiule, kui too hõbedase ämbri tema lauapoolele asetaski.

„Ma mõtlesin, et sa pidasid jookide all silmas ...“ alustas Charlotte, kui mees ettevaatlikult pöidlaga pudelilt korki eemaldas.

„Mis on?“ Mees kehtas õlgu ja valas ta klaasi täis. „Kas hakkab soojem?“

Charlotte noogutas. Ta polnud mehe pintsakut seljast võtnud, nautides tunnet, mida selle enda ümber tundmine tekitas.

„Mu autojuhil kulub üksjagu aega. Niisiis võid ootamise ajal mulle endast rääkida.“

Ettekandjapiiga tuli tagasi, kaasas mustade nahkkaantega menüü. „Ma soovitaksin suupisteid,“ ütles ta.

Rob naeratas talle tänutäheks ja neiu lipsas pead langetades baari suunas tagasi.

Charlotte, kes polnud lõunast saadik midagi sünnud, tundis taas kõhtu korisemas ja surus käe tillukeste maitsvate paladega täidetud taldrikutele mõeldes vastu vöökohta.

„On sul kõht tühi?“ Rob märkas silmapilk ta liigutust.

„Ei, kõik on korras,“ vastas naine viisakalt pead raputades automaatselt. Just samal hetkel kõndis mööda kelner, käes kandik, millel oli sai oliiviõliga, ning selle lõhn oli nii hõrk, et näljatunne sai loomulikust viisakusest võitu. „Nojah, tegelikult natuke on küll.“

„Mul on hundiisu. George'i ei ole veel niipea oodata.“ Mees heitis põgusa pilgu menüüle ja tellis ettekandjalt suupistevaliku. Robil oli komme vaadata inimesi pilguga, mis tekitas neis tunde, nagu oleksid nad terves ruumis kõige tähtsamad. Charlotte vaatas, kuidas ettekandja tagasi baari kiirustas ja midagi oma töökaaslasele sosistas. Mõlemad tüdrukud itsitasid ja pöördusid lõbustatult kulmu kergitava Robi poole vaatama.

Sisenesid paar tumeda ülikonnaga meest, kes enne baarileti juurde minemist Robile põgusalt tervituseks noogutasid.

See koht siin erines täielikult kodusest pisut kulunud ja õdusast baarist: kõikjal sillerdasid šikk must marmor ja kroom, peeglid riiulite taga läikisid.

„No nii.“ Mees naaldus tooli seljatoele, põimis käed kukla taha ja silmitses teda mõtlikult. „Lottie.“

„Rob.“

Mehe nime öeldes käis ta sisemusest läbi kerge jõnks. Ta kavatses kordki elus ettevaatusele vilistada ja olla keegi teine – selline tüdruk, kes tänaval nägusate meestega tutvub ning on hetkeuiu ajel valmis nendega kohtama minema.

„Kas olemas on ka ... härra Lottie?“

Charlotte raputas pead.

„Ei, ma olen üksi.“ Ta silmitses šampanjaklaasi, mida ta käes tasakaalus hoides keerutas. „Või siis täpsemalt, mina ja koer Nero. Kuldne retrieiver.“

„Tore.“ Rob rüüpas šampanjat ja ta enesekindel rahulik pilk oli endiselt naise silmis kinni.

„Kuidas sinuga on?“ Ta teadis vastust juba enne, kui oli küsimuse esitamisega ühele poole saanud. See mees polnud püsisuhte tüüpi, ilmselgelt kulges ta läbi elu, võttes seda, mis meeldib, et siis järgmise vallutuse juurde edasi liikuda.

Mehe silmad välgatasid ulakalt. „Ei, ma olen üksi. Impeeriumi juhtides ei jää suhete ega enda kellegagi sidumiseks aega.“

„Impeeriumi?“ Charlotte võttis kogemata tohutu lonksu šampanjat, mis ühekorraga ta kurku jõudis, ja hetkeks varitses võimalus, et ta köhib selle kõik ilusale poonitud puitpõrandale välja.

Mees naeratas kergelt ja ta ilme mahenes. „Ei, mul ei ole tegelikult impeeriumit. Ma töötan finantsvallas. Pinge on jaburalt suur ja asi ei paku pooltki nii palju põnevust, nagu ma ette kujutasin.“

„Sa arvasid, et finantssektor pakub põnevust?“ Charlotte nihutas end pisut ühele poole, kui ülivarmas ettekandja rekordilise ajaga kohale jõudis, kaasas kandik kuue väikese suupistetaldrikuga.

„Jah, seda ei saa mu kõige arukamaks ideeks lugeda.“ Mees kummardus ettepoole ja napsas väikese nelinurkse tükikese Manchego juustu. „Plusspoolelt tuleb siiski öelda, et mul on võimalik aeg-ajalt osaleda vaimustavatel auhinnatseremooniatel, ja see on kindlasti boonus.“

„Kas tõesti?“ Charlotte vaatas klaasi ja suupisteid. Šampanja võitis. Ta polnud sünninud ja teadis, et mullijook hakkab talle kohe pähe, kuid see tunne meeldis talle. Siis torkas ta väikese vorstikese kokteilitiku otsa ja silmitses seda mõtlikult. Pilku tõstes märkas ta, et Rob vaatab teda ja naerab.

Mees kummardus ettepoole ning valas kõigepealt naise ja seejärel enda klaasi jooki juurde. „Tänane õhtu töötab oodatust palju huvitavamaks kujuneda.“ Ta reis riivas naise oma ja Charlotte tunnetas korraga teravalt, et istub meesterahva pintsakusse mässitult eksklusiivses Edinburghi baaris.

„Millega sa lisaks auhinnatseremooniatel osalemisele ja vallaline olemisele veel tegeled?“

„Noh, üks kirvemõrtsuka amet nõua samuti omajagu aega.“

„Sa peaksid tõepoolest ettevaatlik olema, muidu jääb see nimi sulle külge,“ arvas Charlotte oliivi suhu pistes.

„Usu mind, sellega olen ma juba hiljaks jäänud.“ Ta silmitses telefoni ja kortsutas kulmu. „Töö-, mitte eraelus.“

Charlotte silmitses teda huviga. Arvestades seda, millise kergusega oli mees ära võlunud ettekandjad ja millise näoga naissoost baarikülalised teda silmitsesid, kui ta baarileti poole kõndis, oli ilmselge, et naistega oskas ta käituda. Ta kummardus ettepoole, nihutades Robi pintsakut pisut alla, nii et paljastus tedretähniline õlg. Charlotte otsustas, et

saab Lottie rollis lubada endale tavapärasest täiesti erinevat käitumist. Oli ju välistatud, et ta mehega veel kunagi kohtub. Ta vabandas ja lipsas tualetti, kus ta tegi juuksed lahti, pühkis silma alt laiali läinud ripsmetuši maha ja püüdis oma vihmast ja tuulest räsitud välimust pisut korrastada. Ta põsed õhetasid ja silmad särasid – ta ei tundnud ennast isegi ära.

„Mis siis selle suure põgenemise põhjustas?“ tundis Rob huvi, kui ta oli taas laua taga koha sisse võtnud.

„Auhinnatseremoonialt?“

„Arvestades, et sa lasid jalga enne, kui ma alustadagi jõudsin, meeldiks mulle mõelda, et selle taga polnud mu erakordselt igav kõne.“

Charlotte kergitas kulmu ja silmitses meest tõgava pilguga. „Selles ma ei kahtlegi.“

„Sul jäi kuulmata poole kõne ajal olnud viimase peal nali.“ Mees valas ta klaasi šampanjat juurde. Naine märkas, kui pikad olid ta sõrmed, mis ümber pudeli kaardusid.

Ta võttis järgmise lonksu ja mullid löid ta keelel rõõmsalt tantsu. Lottie oli vahva olla.

„Võib-olla oleksid pidanud nalja kõne algusesse tõstma, siis poleks publik jalga lasknud.“

„Keegi teine ei paistnud ära jooksvat.“

„Sinu sõnul küll. Pole välistatud, et kui olin otsa lahti teinud, lahkuti saalist massiliselt.“ Charlotte nautis mehe tõgamist.

„Ei olnud nii.“ Mees naeratas oma valgeid hambaid näidetes laialt.

„Hmm.“

Mehega oli üllatavalt lihtne rääkida. Nad lobisesid elust Edinburghis ja muusikast, mis neile meeldis, rääkisid külastatud kohtadest ja neist, mida soovisid veel avastada. Enne kui nad aru said, oli šampanjapudel tühjaks saanud, ja Rob andis delikaatselt märku ettekandjale, kes järgmisega

kohale kiirustas. Mees tõstis ta lauale lähenedes pilgu ja naeratas tänulikult. Charlotte jälgis, kuidas mehe väljendusrikkad tumedad silmad ettekandja omadesse vaatasid ja viimane tolle tähelepanust meelitatuna pilgu langetas. See siin oli mees, kes tundis end oma nahas hästi.

Hetk hiljem kummardus Rob ettepoole ning kergitas ühte Charlotte'i pikkadest salkudest, mis oli näo ette vajunud, et see ta kõrva taha lükata. Charlotte'i südame rütm läks sassi.

„Need on ilusat värvi,“ tähendas mees. „Väga šotipärane.“

„Maasikablond.“

Naine raputas pead ja salk pääses uuesti valla. Oli äärmiselt kummaline olla ihaldatud ja ise samuti ihaldada. Ta vaatas nagu nõiutult, kuidas ta enda käsi lauale sirutus, lakitud küüned läikimas. See kõik oli ta tavaelust niivõrd erinev, et ta tundis end täiesti teise inimesena. Ta kergitas klaasi ja vaatas mehele otsa.

„No nii, ilma perekonnanimeta Rob, tänan sind meeldiva õhtu eest.“

Mees puudutas oma klaasi servaga tema oma ja vaatas talle kindla ja rahuliku pilguga otsa. Charlotte tundis end kui äratehtult.

„No nii, Lottie, samamoodi ilma perekonnanimeta, võta aga heaks.“

Tund aega hiljem oli šampanjapudel peaaegu tühi ja samuti lauad nende ümber. Rob kiikas baari juurde klaase läikima lööma ja lobisema kogunenud ettekandjate poole. Ta läkitas ühele neist oma viltuse naeratus ja neiu pöördus itsitades kõrvale.

„Mulle tundub, et see seltskond kipub vist koju.“

Charlotte noogutas vastu tahtmist.

„Kui tahad, võime kuskile mujale minna. Või soovid äkki minu juurde tulla? Teeme ehk veel ühe õhtujoogi ...“

Õhus rippusid välja ütle mata jäänud sõnad. Mõistlik Charlotte oleks need sinnasamasse jätnudki. Kuraasikas Lottie napsas neist kinni ja otsustas nendega kaasa minna.

„Äkki soovingi.“ Naine vaatas talle väljakutsuvalt otse silma.

Mees heitis baarileti poole pilgu. Sekundi murdosa jagu hiljem oli ettekandja kohal ja mees andis tšekile allkirja.

„Lähme siis.“

„Kas sa ei öelnud, et pead oma sohvrit ootama?“ Charlotte'ile meenus korraga, et viimane oli jäänud kuskile vihma kätte rehvi vahetama.

„George'i või? Ta on juba väljas.“ Rob hoidis naise jaoks ust lahti. Väljas oli kahekordset kollast peatumist keelavat joont ja „Parkimine keelatud“ märki julmalt eirates end kõnnitee serva ootele seadnud hiiglaslik must elegantne auto.

Hetk hiljem ronis rooli tagant välja lühikest kasvu lipsuga mees ja avas naisele ukse.

„Õhtust,“ ütles ta Robile noogutades.

Ta naeratas kergelt Charlotte'ile, kuid end heledale nahkist-mele libistanud naisele jäi mulje, et ta on üksnes järjekordne täke mehe niigi kirjul voodisambal. Sohver George – ega, olgu öeldud, ka Rob – ei pidanud teadma, et ta on parasjagu oma tavapärasest hoolega hallatud elust nii kaugel, et võinuks sama edukalt istet võtta Marsile suunduv as kosmoselaevas. Ta silus kleiti ja sikutas seda reitele. Rob võttis tema kõrval istet ja vaatas tema poole.

„Või eelistaksid küüti oma hotelli?“

Charlotte vaatas läbi tagumiste istmete ees oleva klaasi, kuidas George, näol läbitungimatu ilme, teeremonditsoonist läbi manööverdab.

Ta raputas pead. „Ei, mul pole ühe napsi vastu midagi.“

„Ma tean, et me viskasime selle üle nalja, kuid ma tunnen, et pean sulle siiski rõhutama, et ma pole päriselt mingi kirve-mõrvar,“ ütles mees, näol ulakas ilme, mis pani Charlotte'is pulbitsema sellise erutuse, millesarnast ta polnud kunagi tundnud. Rob võttis ta käe pihku, pööras seda ja kergitas randme suule. Ta huulte puudutus oli imekerge, kuid pehmet nahka riivavat habemetüügast tundes läbistas naist üdini tungiv ihavälgatus.

„Ega sa pärast hommikul kahetsustundega ärka?“

Charlotte vaatas silmanurgast tema poole.

„Ärkamiseks peab kõigepealt magama jääma.“ Issand, kas nende otseste vihjete tegija oli tõepoolest tema? Ta polnud mitte kunagi nii käitunud, see kõik ei olnud üldse tema moodi. Kuid samas – ta ei kohtu selle mehega enam mitte kunagi.

„Õige märkus.“

Mees kummardus ettepoole, lükkas neid sohvrast eraldava klaaspaneeli lõpuni kinni ja nihkus siis Charlotte'i suunas, kes laskis mehel end tolle käte vahele tõmmata.